

CZIGÁNY GYÖRGY

Mennyei palavessző

Prokop Péter pap festőművész emléke

*A kalocsai szabóműhely asztala lehet
 égbolt, tenger vagy föld fekete hegyekkel,
 táj, teli a gombostűk pislákoló csillagaival.
 Gyűszű a félhold, fűrgén villámlik az olló,
 míg a kisfiú marka selymeken át siklik, gyöngéd
 gyapjú szövetek közt keresi a krétát.
 Ott a tűpárna Fiastyúk, sün ezüst
 tüskéi vetnek szikrát, tele az asztal
 karácsonyfa-ragyogással, s az öreg
 függőlámpa körtéje alatt világ születik,
 ötéves gyermek teremti meg azt
 szabásmintákkal kergetőzve az asztal
 sarkán. Hátaikat és vállat formázó
 szabópapíron nőnek föl Piroska és a farkas
 erdejének meghajlott fái, de hirtelen
 napsugarak hintáznak minden ágon,
 gyümölcsök érnek, Éden és csapongó
 piros madarak, valami zuhogás, zápor,
 s mindenütt fellegek. Vagy inkább angyal?
 Még nem a mártírok teste, nem Róma tornyai.
 Galamb lebeg ott szájában fűszállal,
 mögötte szivárvány. Rajzol, rajzol
 a gyermek, ír a porba, miképpen Jézus tette,
 rajzol, hogy megvédjék az ábrák színei
 minden gonosztól. Semmire nem vágyik,
 ujjai közt a mennyei palavessző:
 megkapta mind, megkapta már
 a lélek ajándékait.*

Egysoros versek**Örökmécs**

Minden pusztulás ott ragyog lángjában.

Enyém-e?

Halálom idegen: nincsen hozzá közöm.

Halottunk

Karnyújtásnyira van álló időben.

Mi

Szeretni egymást megfogant öröklét.

Megváltás

Magához öleli a tékozló teremtést.